

Nederlands Tijdschrift voor Fiscaal Recht 2018/373

Beslistermijn niet opgeschort tot na het kalenderjaar; recht op dwangsom met wettelijke rente; Gerechtshof Den Haag, nr. BK-17/00740

Belastingjaar/tijdvak	2016
Brondocumenten	Gerechtshof Den Haag, 19 december 2017, nr 17/00740
Trefwoorden	misbruik van recht, ontvankelijkheid beroep, ingebrekestelling, opschorting beslistermijn, zwaarwichtige gronden
Wetsartikelen	Awb Gemw - art. 236
Auteur	mr. W.Y. Ip [1]
Publicatiedatum NTFR	15-2-2018
Afleveringsnummer	7
ECLI	ECLI:NL:GHDHA:2017:3795
Formele relaties	Eerste aanleg ECLI:NL:RBDHA:2017:9570 , (Gedeeltelijke) vernietiging en zelf afgedaan

Samenvatting

Belanghebbende heeft in juli 2016 pro forma bezwaar gemaakt tegen een naheffingsaanslag parkeerbelasting. In augustus 2016 heeft de heffingsambtenaar hem in de gelegenheid gesteld dit verzuim binnen vier weken te herstellen. Belanghebbende heeft dit niet gedaan, maar heeft de heffingsambtenaar bij brief van 2 januari 2017 in gebreke gesteld wegens het niet tijdig doen van uitspraak op bezwaar met het verzoek om het verzuim binnen veertien dagen op te heffen. De ingebrekestelling is op 4 januari 2017 ontvangen. De rechtbank heeft het beroep dat belanghebbende had ingesteld tegen het niet tijdig doen van uitspraak op bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, omdat de ingebrekestelling prematuur zou zijn.

Het hof oordeelt dat het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. Ondanks de opschorting van de beslistermijn met vier weken eindigde de beslistermijn op 31 december 2016. Voor een verdere verlenging van de beslistermijn is in de tekst noch in doel en strekking van de van belang zijnde wetsbepalingen steun te vinden. De heffingsambtenaar is vanaf 1 januari 2017 in verzuim en de ingebrekestelling is dus niet prematuur. Het hof behandelt vervolgens het subsidiaire standpunt van de inspecteur in de beroepsfase dat er sprake is van misbruik van recht. In wat de heffingsambtenaar heeft aangevoerd, vindt het hof geen steun voor het oordeel dat daarvan sprake is. De daartoe vereiste zwaarwichtige gronden acht het hof niet aanwezig. Omdat de heffingsambtenaar pas in september 2017 op het bezwaar heeft beslist, heeft hij een dwangsom van € 1.260 verbeurd. Naar het oordeel van het hof bestaat ook recht op vergoeding van wettelijke rente over de verbeurde dwangsom.

(Hoger beroep gegrond.)

Commentaar

Deze uitspraak betreft een ontvankelijkheidskwestie. Belanghebbende heeft op 24 juli 2016 bezwaar gemaakt tegen de door de heffingsambtenaar op 17 juli 2016 aan hem opgelegde naheffingsaanslag parkeerbelasting. Hij heeft zijn bezwaar niet gemotiveerd, ook niet nadat hem op 23 augustus 2016 een hersteltermijn van vier weken is geboden. Enkele maanden later onderneemt belanghebbende alsnog actie, zij het op een andere wijze dan de heffingsambtenaar zal hebben gedacht. Op 2 januari 2017 stelt hij hem namelijk in gebreke wegens het niet tijdig doen van uitspraak op bezwaar met het verzoek om dat alsnog binnen veertien dagen te doen. Omdat de heffingsambtenaar dat niet doet, stelt belanghebbende beroep in wegens het uitblijven van het doen van uitspraak. Het beroep, dat dateert van 27 februari 2017, is door de rechtbank niet-ontvankelijk verklaard. De rechtbank is van oordeel dat op grond van art. 236, lid 2, Gem.w. en art. 7:10, lid 2, Awb de beslistermijn van de heffingsambtenaar pas op 28 januari 2017 eindigt, zodat de ingebrekestelling prematuur is.

Het hof acht dat oordeel niet juist. Op grond van art. 7:10, lid 1 en 2, Awb – rekening houdend met de ATW – eindigt in deze zaak de beslistermijn in principe tien weken na het einde van de bezwaartermijn, en wel op 7 november 2016. Deze tien weken bestaan uit de reguliere beslistermijn van zes weken en de hersteltermijn van vier weken. Maar beslissend is de aldus berekende datum hier niet, omdat art. 236, lid 2, Gem.w., dat afwijkt van art. 7:10, lid 1, Awb, de heffingsambtenaar de mogelijkheid geeft de afdoening van bezwaren over het kalenderjaar uit te smeren, en uiterlijk op de laatste dag van het jaar te beslissen, indien de bezwaren niet zijn ingediend in de laatste zes weken van het kalenderjaar. Het hof past deze regel toe en beslist dat de beslistermijn op 31 december 2016 afloopt. Verdere verlenging – met voornoemde hersteltermijn, zoals de rechtbank oordeelde – is niet aan de orde, aldus het hof, omdat noch uit de tekst van art. 236, lid 2, Gem.w. noch uit de toelichting daarop blijkt dat de beslistermijn moet worden verlengd met de hersteltermijn om de piekbelasting in het behandelen van bezwaren tegen gemeentelijke belastingaanslagen weg te nemen (Kamerstukken II, 2007-2008, 31 206, nr. 7). Vanuit de optiek van de rechtsbescherming is bedoelde verlenging van de

beslistermijn niet nodig. De bezwaarmaker is namelijk gebaat bij een snelle afhandeling van zijn bezwaar. Nu de beslistermijn op 31 december 2016 is geëindigd en de ingebrekestelling van 2 januari 2017 niet prematuur is, kan na veertien dagen ‘wachtijd’ op grond van art. 6:12, lid 2, Awb, beroep worden ingesteld wegens het niet tijdig doen van uitspraak op bezwaar. Het beroep van 27 februari 2017 is dus ontvankelijk. Aan een inhoudelijke beoordeling van de zaak komt het hof niet toe, omdat de heffingsambtenaar, bij uitspraak van 21 september 2017, de naheffingsaanslag parkeerbelasting alsnog heeft vernietigd.

De heffingsambtenaar heeft nog gesteld dat het beroep niet-ontvankelijk is wegens misbruik van recht aangezien de gemachtigde van belanghebbende niet alleen in deze zaak, maar ook in andere zaken, stelselmatig dus, geen bezwaargronden aanvoert. Naar mijn mening heeft het hof terecht korte metten gemaakt met deze stelling. De heffingsambtenaar had belanghebbende in zoverre de pas kunnen afsnijden door het bezwaar op grond van art. 6:6 Awb niet-ontvankelijk te verklaren wegens het ontbreken van bezwaargronden. Daarvoor had hij enkele maanden de tijd, maar die heeft hij niet benut.

[1] Mr. W.Y. Ip is verbonden aan de Vrije Universiteit Amsterdam.